

Házael González

En aquesta ocasió parlarem d'un dels nous talents de la música de cinema, un home que malgrat hagi superat els quaranta anys és un jovenet que ara ha rebut, definitivament, el seu baptisme de foc al món de la banda sonora: ens referim a Harry Gregson-Williams, a qui Ridley Scott ha confiat ni més ni menys que el treball musical de la seva darrera (i amplament publicitada) pel·lícula, *El Reino de los Cielos* (*Kingdom of Heaven*, 2005, que ha estat rodada en bona part a terres hispàniques). Germà d'un altre compositor de cinema menys conegut (Rupert Gregson-Williams, a qui darrerament hem pogut escoltar posant música a *Hotel Ruanda* —*Hotel Rwanda*, Terry George, 2004) i deixeble del gran Hans Zimmer (qui és responsable de la formació de molts dels nous talents actuals), a Harry li ha arribat l'hora de demostrar la seva vàlua, i podem dir que ho ha fet d'una manera digna, però també una mica irregular, justament com la pel·lícula, que porta dins ella mateixa coses molt bones i coses no tan bones; però, no ho oblidem, parlem d'un jovenet, d'un compositor que ja ens ha demostrat abans que val la pena seguir-li la pista.

La carrera professional de Harry Gregson-Williams comença a principis

dels anys 90, quan compona la música de *White Angel* (Chris Jones, 1993), i continua després al llarg d'aquells anys fent moltes feines per a la televisió i composant música addicional per a pel·lícules fetes pel seu mestre Zimmer, com és el cas d'*Alarma Nuclear* (*Broken Arrow*, John Woo, 1996), *La Roca* (*The Rock*, Michael Bay, 1996, encara que aquesta banda sonora és una barreja de diversos compositors), *Smilla*, *Misterio en la Nieve* (*Smilla's Sense of Snow*, Bille August, 1997), o *El Príncipe de Egipto* (*The Prince of Egypt*, Brenda Chapman, Steve Hickner i Simon Wells, 1998, una altra banda sonora amb bastants noms i en què va coincidir també amb el seu germà). I precisament serà l'any 1998 quan el nom de Harry Gregson-Williams comenci a ser conegut, encara que no tot sol sinó juntament amb un altre compositor anomenat John Powell, perquè ells seran els encarregats de donar vida musical a *Hormigaz* (*Antz*, Eric Darnell i Tim Johnson, 1998), i a partir d'aquest moment ens donaran moltes satisfaccions a films també d'animació com la divertida *Evasión en la Granja* (*Chicken Run*, Peter Lord i Nick Park, 2000), i, sobretot, les fabuloses *Shrek* (Andrew Adamson i Vicky Jensen, 2001) i *Shrek 2* (Andrew Adamson, Kelly Asbury i Conrad Vernon, 2004). Harry sempre s'ha voltat de tota mena de pro-

fessionals i companys de feines diferents, i d'aquestes associacions sempre n'ha tret un bon profit.

Però això ni molt menys vol dir que no sigui capaç de fer una composició en solitari: seves són interessants partitures com *Asesinos de Reemplazo* (*The Replacement Killers*, Antoine Fuqua, 1998), *Spy Game* (Tony Scott, 2001), *Última Llamada* (*Phone Booth*, Joel Schumacher, 2002), *Veronica Guerin* (també Schumacher, 2003), i sobretot, *Simbad: La Leyenda de los Siete Mares* (*Sinbad: Legend of the Seven Seas*, Patrick Gilmore i Tim Johnson, 2003, una veritable delícia musical) i *El Fuego de la Venganza* (*Man on Fire*, Tony Scott, 2004). I sembla que ho fa bastant bé, ja que no només Ridley Scott ha optat per oferir-li una feina tan important com aquesta, sinó que sembla que també el seu germà Tony Scott compta amb ell de forma definitiva per a les seves produccions, ja que Harry és també el compositor de *Domino* (2005), la seva darrera pel·lícula.

Certament, Harry Gregson-Williams és encara un jovenet que té un llarg camí al davant, i que encara ha d'aprendre unes quantes coses de l'ofici per arribar a ser un gran compositor de bandes sonores, però que sens dubte ja té molts de mèrits propis perquè ens fixem amb atenció amb les pel·lícules en què fa feina. Molta sort i segueix així, Harry. 🎬